

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

[Συνέχεια εκ του προηγούμενου]

ΟΠΟΥ ΕΠΑΝΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ Ο ΠΑΤΗΡ ΠΑΡΝΤΑΓΙΑΝ

ΑΡΑ είναι ανάγκη να γυρίσουμε δύο μήνες πίσω από την ιστορία μας. Μία ψυχρή και θειελλόδη χειμωνιάτικη βραδιά, δύο άνθρωποι στασιάζονταν κοντά στη γέφυρα του Σέ, μπρός στο μοναδικό ξενοδοχείο της περιφέρειας. Ο ένας από τους δυο αυτούς νυχτερινούς επισκέπτες ήταν ο Έρρικος ντε Μομορασανό και ο άλλος ήταν ο Ιπποκρίτης του.

Ο Έρρικος είχε όρισε εκεί συνέντευξη με κάποιον πρόσωπο, το οποίο άγνωστούσε να ιδεί. Πραγματικά, σε λίγο φάνηκε ναρχεται κάποιος Ιπποκρίτης. Ο Έρρικος ντε Μομορασανό κι' ο νεμερήσιμος Άλλαςαν μεταξύ τους μερικά σήματα άγνωστώς και άποσπρίθιζαν σ' ένα μικρό δωμάτιο, όπου μίλησαν επί αρκετή ώρα χαμηλόφωνα.

Ο άγνωστος αυτός ήταν μυστικός ανασταλιμένος του δικαστή της Γκίζης, και είχε ρθει για να ειδοποιήσει τον Έρρικος ντε Μομορασανό να βρεθεί, το βράδι της 30 Μαρτίου, στις δέκα ή ώρα, στο «Ξενοδοχείο της Μάντιδος» στο Παρίσι, όπου θα γινόταν συμβαδία μεταξύ των άρχιστων της συνομοσίας. Ο άγνωστος αυτός άνωμαζότανε Μομερέθ και ήταν άφοσιωμένος με όλη του την ψυχή στο Παξί...

Μόλις έφτασε ο Μομερέθ, ο Έρρικος Μομορασανό άκουσε μέσα από ένα θυρίδα, προς το μέρος του σταδίου, τραγή φωνασία. Μία φωνή χοντρή και τραχεία έλεγε άπειλητικά :

— Κέρτατα τών διαδολών... Σού ελτα, άρχρείτε, ότι το άλογο θά μείνη εδώ άπόμης.

— Ο σταδός μου είνε για τ' άλογο τών εγγενών, άκούστηκε ν' άπαντά ο Ξενοδόχος. Κάμει μου λικπών τη χάρη και πάρε από δω το φροξίμ σου.

— Πώς; Πώς; Φροξίμ ελτε; Άχρησε, καλησάουλο, κήνης, θά σοφ σπάτω τά καϊδιά!...

Κι' έπληροάθητε τρεμερόσ σασιτάς, Ξυλιές κι' ή φοτηές κρανηές του Ξενοδόχου, από χροιάς βοήθεια.

Ο Έρρικος Μομορασανό, άκουσώσης τη φωνή του άγνωστου, κατωσάσσε.

— Ατή ή φωνή... φθέρισε. Καί πρόσθεσε σε λίγο. Ναι, ναι, είν' αυτός.

Συ χροσός κατέθηκε στο σταδί να δη τί τρέχει. Ο άγνωστος, με ποσάσι του, κάμει να χριτάει τον Ξενοδόχο και του ελτε :

— Κάμει, φανόσαστε εγγένης... Σάς παρακαλώ λοιπόν να μητέη χριτάει στη διαβά μαζ... Αήτος ο διαβόλλος Ξενοδόχος δεν θέλει να χριτάει τ' άλογο μου στο σταδί του, το ύπερρήριμ κι' όφωίο άλογο μου...

Τη στιγμή ατή κατέφθεσε κι' έβας ύπερθέης, κρατώντας ένα κροί. — Νά, ιδέστε το! ελτε ο άγνωστος. Δεν είνε το πιο ύπερρήριμ άλογο του κόσμου!

Ο Μομορασανό κούτταζε το άλογο και χαμοσέλασε. Ήταν ένα γέριμο ζώο, πετά κι κόκαλο! Γόρως κατόπι προς τον άγνωστο και του ελτε :

— Μάλιστα, κήριε Παρνταγιάν! Έχετε δίκιο! Το άλογο σας είνε περιφίμο...

Ο γέρο Παρνταγιάν —γιατί αυτός ήταν— ή κούρνοντας τόνόμα του, γήρισε και κούτταζε Ξαρνιασμένους τόν ειπασιόδη, ο άποίος οτεζότανε μισωστά του. Τόν άναγνωρίσε άμέσως κι' ήταν έτοιμος να προφείη τ' όνομά του. Ο Μομορασανό όμως του γυρισε να σωπάση και τόν παραδωκε στην τραπεζαρία, άφού δέταζε τόν Ξενοδόχο να κρατήση το άλογο στο σταδί, μαζ με το δικό του.

Μόλις άνέθριξαν έπάνω, ο Μομορασανό πρότεινε στον Παρνταγιάν να σωμαζόνται. Ο γέρο Παρνταγιάν όμως φανόταν τώρα βιστωικός κι' άνήσιχος.

— Συγγνώμη, έξοχότατε, ελτε. Με περιμένουν... Πρέπει να φύγω άμέσως!

— Φοβάστε, του ελτε ο Μομορασανό, κούτταζόντας τον άγέρωχα στά μάτια.

— Φοβόμια; άπάντησε ο Παρνταγιάν. Έγώ να φοβήθω; Άλλά για να φοβήθω, πρέπει να συναντήσω τόν ίδιο το Λιάβολο. Κι' άν άκόμα τόν συναντώσα, θά τόν έπιανα από τά κέρατα και θά τοδύνα ένα καλό μάθημα.

Λέγοντας τά λόγια αυτά, ο γέρο τυχοδιώκτης έβγαλε το μανδύα του και κάθησε στο τραπέζι, βάζοντας πλάι του το σπαθί του, για καλό ένδεχομιο.

Ο Μομορασανό το άνεπλήθη αυτό κι' έφριξε το δικό του σπαθί μακριά. Ο Παρνταγιάν έστεισε

άμέσως να τόν μνηθή. Άρχισαν κατόπι να τρώνε σιωπηλοί.

Όταν το γέριμα τους έτέλειωσε, ο Μομορασανό ελτε από γρηόδη Ιπποτή :

— Έχω χροόνα να σάς δω, φίλε μου, κι' όμως δεν γεράσσε καθόλου. Τά φροξίμ σας μόνο έχουν γεράσει. Άν δεν γίνω πολύ άδύνατος, κι' άπό άδύνατος κι' άν' το άλογο σας... Τι φροξίμο ντύσιμο, καλέ μου φίλε!...

— Τι τά θέλετε, έξοχότατε; φθέρισε ο Παρνταγιάν ειρωνικά. Άν ντύνοαστε όλοι με μεταξόνα, δεν θά μπορούσσε κανείς να διακρίνη τους καλούς άνθρώπους από τους άρχιστους.

Ο Μομορασανό προσπολήθηκε πως δεν κατάλαβε τόν ύπανηγμό αυτό. Έμεινε λίγες στιγμές σιωπηλός και κατόπι ελτε στο Παρνταγιάν :

— Κήριε Παρνταγιάν, δεν θά Ξεζάσαστε, πιστεύω, ότι με προδούσατε, όταν βρισκόσαστε στην ύπερρεσία μου.

Ο Παρνταγιάν έκανε πως δεν κατάλαβε και ρώτησε :

— Ποιά προδούσα άννείετε, έξοχότατε; Το ότι έλατε κροξίμια μία μέρα στο δίκασ σας ένα φροξίμο χροξιάτη, γιατί σάτωσε ένα έλάκι κι' όπι πήγα κροξιά και τόν Ξεζωρήμασα, σοξόντας του τη ζωή; — Το έπισοδό αυτό δεν το θυμάσαι κήριε Παρνταγιάν, καθόλου...

— Ά! σταθήτε, το βόηκα! φώναξε ο Παρνταγιάν. Θά λέτε για τήν όφωία εκείνη γενόνηη, τήν όποία σοκωπέτα ν' άρτάζετε με τούς φίλους σας άτ' τήν άγκαλιά του άνθρώπου της και τήν όποία ειδοποίησα έγγαίως, σοξόντας έτσι τήν τιμή της...

— Δεν έννοσ όστ' αυτό, κήριε Παρνταγιάν!

— Ά! μα το Βαράββα! Έγινω πολύ Ξεζωσμένος! Έπυρσέψτε μου, όσπόσο, να ζωστώ το σπαθί μου... Έχω πάντα τη συνήθεια να το φροξίμ έπειτα άτ' το φαί!

Συγχρόνος, ο Παρνταγιάν σκωδώνησε και ζώστηκε το σπαθί του. Ο Μομορασανό χαμοσέλασε και ελτε :

— Τώρα που ζωσθήκατε το σπαθί σας, θά βρήκατε άσφαλώς και τη μνημη σας.

— Ναι! Ναι! άποκρίθηκε ο Παρνταγιάν. Θά πρόκειται άσφαλώς για τήν ύπόθεση της άτινης εκείνης Άνναμαπέλλας ντε Πιέν... Λοιπόν, μάλιστα, έξοχότατε, το όμολογώ. Είμαι έννοχος! Δεν μπορούσα να κάνω άλλους! Ή λύτη της νέας ατήης με συντήριε! Χροόνα και χροόνα πέρασαν από τότε, έξοχότατε, κι' όμως δεν μπορώ να Ξεζάσω το κακοφροξίμά μου εκείνο. Μετανοώ για ότι έκανα. Καί σεις, έξοχότατε, δεν μετανοήσατε.

Ο Μομορασανό άκούσσε τά χείλη του και άπάντησε :

— Πάσε καλά, κήριε Παρνταγιάν! Βλέπω ότι έχετε ισχυρόν μνημη. Ο,τι ήκανε, έγινε όμως... Δεν ήταν άλόγη κών να ζωσθήτε το σπαθί σας... Φοβήθηκατε μήπως σας δολοφονήσω; Δεν θά καταδεχόμιο ποτε να διαστωφώσω το έξιρος μου με το δικό σας...

Ο Παρνταγιάν πεταχθηκε έπάνω άγριεμένος.

— Το έξιρος μου, έξοχότατε, φώναξε, άνήκει σ'ένα τιμό άνθρώπο... Έγώ δεν μοιάζω με τούς εγγενείς εκείνους που άράζιμω γοναίτες και βκαποσούν τά αίσχρά τους πλάι, χόνοντας άθλο αίμα...

— Καλά!... Καλά!... Φτάνει, κήριε Παρνταγιάν! μουσώρισε ο Μομορασανό. Άς τ' άφήσουμε τώρα αυτά. Έξομια με μιλήσομια για σπουδαιότερα πρόμιατα. Άκούσστε με λοιπόν καλά. Θά σάς κάω μια πρόταση, τήν όποία ελτε έλεύθερος να δεχθήτε ή ν' άπορρίψετε... Πέστε μου λοιπόν, τί φρονητε περί του βασιλέως της Γαλλίας;

— Και τί θέλετε να φρονη περί του βασιλέως, έξοχότατε, ένας τυχοδιώκτης σάν έμένα; Έχω άκούσει άλλάς, ότι ο Κάρολος Θ' κάσχει από νεμερικούς παραξωπισμούς, ότι είνε δειλός κι' ότι έχει σκληρή καρδιά.

— Πολύ όφωία! Έκανε ο Μομορασανό. Τί θά λέγατε λοιπόν άν, άντι του άθλιου αυτού βασιλέως, άνέβαινε στο θρόνο ένας νέος γενναίος και μεγαλόφρονος...

— Βλέπω, έξοχότατε, ότι μου προτεινέτε να σιμοκοτήσω κατά του βασιλέως.

— Άκριβώς! Μήπως φοβόσαστε;

— Ποιόν θά φοβήθω! Έγώ δεν φοβήθηκα έσάς!

Ο Μομορασανό χαμοσέλασε και ελτε :

— Ίδού με περί τίνος πρόκειται, φίλε μου. Σιμομετώχο σ'εμά σιμοκομία κι' έχω άνήκει άνθρώπων, άφοσιωμένων και γενναίων... Ένας τρίτος άνθρώπος, γεμάτος καλληρααία, μα και πονηρία,

—Φοβάσαι; του ελπε ο Μομορασανό, κούτταζόντας τον άγέρωχα στά μάτια.

είσαστε σεις, Δέχστε λοιπόν να με ύπηρετήσετε ;
— Αυτό εξαρτάται από την αμοιβή, εξοχότατε, απάντησε ο Παρναγιάν.

— Θά σάς δίνω 500 σκούδα τὸ μῆνα καὶ ἐπὶ πλέον θά σάς εὐλοξῶ διὸν αὐτὸ τὸν καιρὸ στὸ μέγαρό μου... Εἰσαστε εὐχαριστημένους ;
— Πολύ, εξοχότατε, εἶπε ὁ Παρναγιάν. Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε ἡ πληρωμὴ... Ἡ αμοιβή μου ποιά θάνα ;

— Ἄν ἡ συννομοσία ἐπιτύχει, θά εὐεργετηθῆς ὅσο σὺ πρέπει...

— Δὲν τὴ θέλω γὰ τὸν καιρὸν μου αὐτὴ τὴν αμοιβή, εξοχότατε. ἄλλα γὰ τὸ γινὼ μου... Ἡ μᾶλλον τὰ θέλω ὅλα γὰ τὸν γινὼ μου. Ἄν συμβεῖ νὰ σκοτωθῶ δηλαδή, θά τοῦ δώσετε μιά δωρεά 100.000 φράγκων. Ἐπίσης, ἂν ἡ συννομοσία ἐπιτύχει, τὸ ἄξιωμα τοῦ λογαροῦ εἶνε ἀρκετὴ αμοιβή γὰ τὸ γινὼ ἐνὸς γενναίου ἀνδρός, ὁ ὁποῖος σὰς ὑπηρετῆσε πιστά...

— Πολὺ καλὰ ! Εἴμαι σίγουρος ! Θάχορίζουμε εἴτετα ἀπὸ δυνὸ μῆνες. Πρέπει λοιπὸν στὴς ἀρχὰς τοῦ Ἀπριλίου νάρθῃτε στὸ μέγαρό μου τὸ Μπαί, στὸ Παρίσι, χωρὶς νὰ σὰς ἰδῇ κανεὶς. Πῆστε μὴ ὀμως τὰ θά κάνετε ὡς τότε ;

— Τὸν περηγητὴ, εξοχότατε !

— Ἐχετε χροῖματα ;

— Ὑποθέτω... Ἀηλαδή δὲν ὀσθθεῖω, εἴμαι βέβαιος πὸς δὲν ἔχω...

Ἡ Μομφρανσὸ ἔβγαλε καὶ τὸ ἔδωσε ἕνα σακάδιον μὲ χρυσὰ κομμάτια. Ὁ Παρναγιάν τὰ ἐπέστρεψε ἐπιλόγως.

Μιά ὥρα κατόπιν, ὅλοι οἱ πελάτες τοῦ ξενοδοχείου κοιμόντοισαν. Μονάχα ὁ Μομφρανσὸ καὶ ὁ Παρναγιάν ἀνεκοινοῦσαν στὰ δωμάτιά τους.

— Ἐπέτυχι τὸν ἀνθρωπὸ τοῦ χροιαζοῦν ! σκεφτόταν ὁ ἕνας. Ὁ δούξ τῆς Γκνέξης θά τὸν πλήρωνι πανάκριβα, ἂν τὸν εἴρωσκ.

— Διακινδυνεύω τὸ κεφάλι μου ! σὺ λογιζόταν ὁ ἄλλος. Ἐξασφαλίζω ὅμως τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ μου...

(Ἀπολοῦσι)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΜΟΥΣΙΚΩΝ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΜΟΣΚΟΒΣΚΥ

Ἡ περιέργως μουσικοσυνθέτης καὶ παινίστας Μοσκόβσκυ, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ἦταν ὄχι μόνον ἕνας ἀπὸ τοὺς πρὸ ὀνομαστοὺς καλλιτέχνες τῆς εποχῆς του, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοὺς πρὸ πνευματωδέεις.

Μιά μερὰ περπατοῦσε σὲ κάποιον πάρκο τοῦ Παρισιῦ μαζὺ μ' ἕναν συνάδελφό του, ὁ ὁποῖος προβαλοῦσε πρὸ θόρυβου γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του, χωρὶς ὅμως νὰ ἔχη καὶ ἀνάλογη ἀξία. Ὁ Μοσκόβσκυ λοιπὸν, θέλοντας νὰ τὸν περᾶξῃ, τοῦ εἶπε :

— Ἄπονε, ποὺ λέξ, φίλε μου, σὲ εἶδα στὸν ἔπινο μου... Ὁνειρεύεσαι πὸς εἶχα πεθάνει τέχα λίγες ὥρες ὕστερ' ἀπὸ σένα καὶ θει προσαυδοῦσα νὰ κωπὸ στὸν Παράδεισο, ὅπου εὐὸ εἶχες ἦδη μπεῖ... Ὁ ἄγγελος ὅμως ποὺ φύλαγε τὴν πόρτα, δὲν μ' ἄφνε νὰ προχωρήσω, ἐνὸ ἐγὼ ἐπίμενα. Τότε ἀναγκάστηκε νὰ ἐπέμει ὁ Ἅγιος Πέτρος, ὁ ὁποῖος, ἀκούωντας τὴ φασαρία, παρουσιάστηκε στὴν πόρτα.

— Τί τρέχει ; φώναξε. Ποῦς εἶσαι σὺ ποὺ φωνάζεις ;

— Εἴμαι ὁ Μοσκόβσκυ, τὸ ἀπάντησα.

— Δὲν ἔχω ἔστανωσῆσαι τ' ὄνομά σου. Τί δουλειά ἔκανες στὴ γῆ ;

— Μουσικός.

— Μουσικός ; λέει ; Φεύγα ἀμέσως, σὲ παρακαλῶ, γιατί ἐδῶ πέρα δὲν δεχόμαστε μὲ κανέναν τρόπο μουσικούς. Κάνουν μεγάλη φασαρία καὶ μᾶς σκοτίζουν χωρὶς λόγο...

Καθὼς ὅμως μισάνοιξε τὴν πόρτα, εἶδα πίσω ἀπὸ τ' ἄνοιγμα ἐσένα καὶ φωνάξα στὸν Ἅγιο Πέτρο :

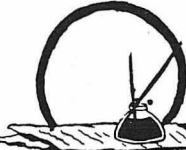
— Ἐ, φίλαρακο ! Ἐδῶ πέρα βλέπω περνοῦν καὶ ρουφρότια. Τὸ φίλο μου γιατί τὸν ἔμπασες μέσα, ἀφοῦ εἶνε καὶ αὐτὸς μουσικός ;

Ἡ Ὁ Ἅγιος Πέτρος χαμογέλασε καὶ μοῦ εἶπε :

— Σὲ γέλασαν, παιδί μου. Αὐτὸς δὲν ἐσκιμάτεις γρηὺ ἀπὸ μουσικὴ ὁ κακόμορος !...

ΙΕΡΑ ΚΕΙΜΗΛΙΑ

Στὴ νῆσο Κορκυκὴ φυλάσσονται τὰ ἐξῆς ἱερὰ κειμήλια : ἡ ράβδος τοῦ Μουσῆως, ἕνας βῆλος ἀπὸ τὸ χῶμα ποὺ πλάσθηκε ὁ Ἀδάμ, ἡ πλευρὰ τοῦ ἀποστόλου Βαρνάβα καὶ γάλα τῆς Θεοτόκου !

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἡ Ἀντωνίης Μάτσας, ὁ μεγάλος Ἑλληὴν μηχανικός. Ἡνας δασκαλες μικρότερος ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του !... Ἡ πεποιθῆσις τοῦ Μάτσα στὰ ἔργα του. Πὼς προέβλεψε τὴν κατάρρευσι ἀνὸς σπιτιοῦ. Ὁ Τσάρως Ἀλέξανδρος, ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος καὶ ὁ Δανὸς κρηρσερῆρς. Ἀπάντησις πληρωμένη.

Μέχρι τοῦ ἔτους 1907, ζῶσε στὰς Ἀθήνας ὁ μηχανικός Ἀντωνίης Μάτσας, ὁ ὁποῖος εἶχε προκαλέσει τὴν προσοχὴ καὶ τὸ θαυμασμοῦ ὅλων τῶν σα χρόνων του γιὰ τὴ μεγάλη ἐπιστημονικὴ του ἀφορσῆσι.

Ἡ Ὁ Μάτσας, ἀφοῦ σπουδάσε στὸ ἐξωτερικὸ καὶ πήρε τὸ διπλωμά του μὲ ἀριστα, κατέβηκε στὴν Ἑλλάδα καὶ διωφάνηκε νεώτατος, μὸλις εἰσακοῦν ἐτῶν, καθηγητὴς στὴ Σχολὴ τῶν Ἐπιστῶν, ὅπου πολλοὶ μαθηταὶ του, ὅπως ὁ στρατηγὸς Σωλοῦνης καὶ ἄλλοι, ἦσαν συναμῆμοὶ του, μερικὸ δὲ καὶ μεγαλειετοῦ του !

Θέλοντας νὰ ἀκοινοῦθη τὸ σύστημα τῶν διδασκάλων του στὸ Παρίσι, κατὰ τὴν ὥρα τῆς διδασκαλίας του φοροῦσε μέσα στὴν τάξι ρεντιγκότα, πράγμα ποὺ προκαλοῦσε τὰ παράγματα τῶν συγγροῦν του. Κοκλοφοῦσος μάλιστα σχετικῶς καὶ τὸ ἐξῆς σατυρικὸ δίστιχο :

Πόσο μὴ κάνει νὰ γελῶ ἡ ἀσχημὴ σου (φάσσα, Παρισινὴ δὸδάσκαλε, κοπιμμεντοῦε Μάτσα !)

Ἡ Ὁ Μάτσας, ὅταν ἦταν εἰσακοῦντε χρόνων, ἀνέλεθε νὰ κατασκευάσῃ τὴ γέφυρα τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς κοντὰ στὸ Ἄστεροσκοπεῖο, ἔργον τὸ ὁποῖον ἐθεωροῖτο τότε δυσκολώτατο. Ἐπειδὴ δὲ μερικὸ ἀντίπαλοῦ του διέδιδαν δὲ μετὶ τὴν ἀρραίρει τῶν ξυλοῦν στηρογμάτων θά ἐφευρε, ὁ Μάτσας, μὸλις τελειώσε τὸ ἔργον του, πήρε καὶ στάθηκε κἀπὸ ἀπὸ τὸ ὄλο τῆς γεφύρας, κατῆνοντας ἀπαθέστατα ἕνα ποῦρο !

Ἡ ὅτε Κιυβέρησις, ἡ ὁποία ἐξετίμησε ἀπὸ κορὶς τὴν ἱκανότητα τοῦ Μάτσα, ποὺ προέφερε μιά θέσι, τὴν ἐπίσια ὅμως αὐτὸς ἐθεώρησε κατώτερη τῆς ἀξίας του.

— Μά, κῆρε Μάτσα, τοῦ παρατήρησε τότε ὁ ὑπορὸς, πρέπει νὰ κάνετε σιγά—σιγά τὴ σταδιοδρομία σας, ὅπως καὶ ἐγὼ...

— Αὐτὸ ἀκριβὸς ἐπιθυμῶ ν' ἀποφύγοι ! ἀπάντησε ἀγέρωχα ὁ νεωρὸς μηχανικός.

Ἡ Ἄλλη μιά φορὰ, ἐνὸ βοικζότανε μὲ ὑπηρεσία στὴν Αἴγυπτο, προσεκληθῆσε γέφυρα ἀπὸ ἕναν ὀμογενὴ μας, ἐγκατεστημένο ἐκεῖ. Ἡ Ἄλλὰ μὸλις μῆρες μὲς στὸ σπιτι τοῦ ὀμογενοῦς καὶ ἔρωξε μιά ματιὰ στοὺς τοῖχους καὶ στὸ ταβάνι, εἶπε :

— Μὲ συγχωρεῖτε, μὴ ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ. Τὸ σπιτι σας κινδυνεύει νὰ πέσο...

Ἡ Ὁι προσκεκλημένο δὲν πίστεψαν τὰ λόγια του καὶ γέλασαν πολὺ εἰς βάρος του, ὅταν ἔφυγε. Δὲν πέθαναν ὅμως πολλὰς μέρες καὶ τὸ σπιτι κατέρρευσε πραγματικά !

Ἡ Ὁταν ὁ ἀείμνηστος Γεώργιος ἐπισκεφθῆν καποτε τὴν πατρίδα του Δανία, ἔτυχε νὰ φιλοξενηταί ἐκεῖ ἀπὸ τὸν πατέρα του καὶ ὁ τότε αὐτοράτωρ τῆς Ρωσίας Ἀλέξανδρος, μαζὺ μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Βασιλεὺς μὺς βγῆκε μιά μερὰ περῆτατο.

Ἡ Ὁταν οἱ δυν Ἡγεμόνες εἶχαν πειὰ κοιρασετὶ περπατοῦντας, εἶδαν ἔξωρα νὰ περῆνι μισοτὰ τους κάποιος χωριάτης μὲ τ' ἀμάξι του, τὸν ὁποῖον παρεκάλεσαν νὰ τοὺς πᾶρη μαζὺ του.

Ἡ Ὁ χωρικός δέχτηκε πρόθυμα τὴν παροχῆσί τους καὶ, χωρὶς νὰ τοὺς ἀναγνωρίσῃ, τοὺς ἔπηρε στὸ ἀμάξι του.

Καθὼς ἐγύριζαν λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς, ὁ χωριάτης θέλησε νὰ μάθῃ ποιοὺ ἦσαν.

— Ἐγὼ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος, εἴμαι ὁ Τσάρως τῆς Ρωσίας.

— Κε' ἐγὼ, ἀποκρίθηκε ὁ Γεώργιος, εἴμαι ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος.

— Κε' ἐγὼ ξέρετε ποὺς εἴμαι ; φώναξε ὁ δυσπιστος χωριάτης, ἀφίνοντας τὰ λουριά ἀπὸ τὰ χέλια του καὶ καγχάζοντας. Εἴμαι ὁ βασιλεὺς τῆς Πολωνίας !...